

Sant Jordi 2026

«L'accident de Vandellòs encara és poc conegut»

Entrevista

Cristina Fornós viatja des del Castell d'Escornalbou a l'antic Egipte passant per la central nuclear en la seva segona novel·la, 'El pes del cor', un thriller històric amb un judici moral de rerefons

GLÒRIA AZNAR
MÓRA D'EBRE

Uns cadàvers a la riera de Cambrils obliguen els inspectors dels Mossos a fer un viatge en el temps fins a connectar amb l'egiptòleg Albert Coma, un personatge del segle XIX fascinat amb la promesa de la vida eterna. Del Castell d'Escornalbou fins a l'antic Egipte, passant per Vandellòs, l'ebrenca Cristina Fornós torna amb la seva segona novel·la, *El pes del cor* (Rosa dels Vents), un thriller històric amb un judici moral. Aquest Sant Jordi, Fornós signarà, per primer cop, llibres a Barcelona, una cosa que li fa «molta il·lusió», tot i que també vol ser-hi a casa.

S'ha proposat sembrar de cadàvers tot el Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre.

Aquesta vegada hi ha algun cadàver més que a la primera novel·la. El tema del territori era molt important per a mi. A *La terra del silenci* trencat va ser el Priorat, Escaladei, i ara he volgut situar-la no només a un municipi, sinó a la Costa Daurada. Tot va començar amb el Castell d'Escornalbou, on vaig iniciar la investigació.

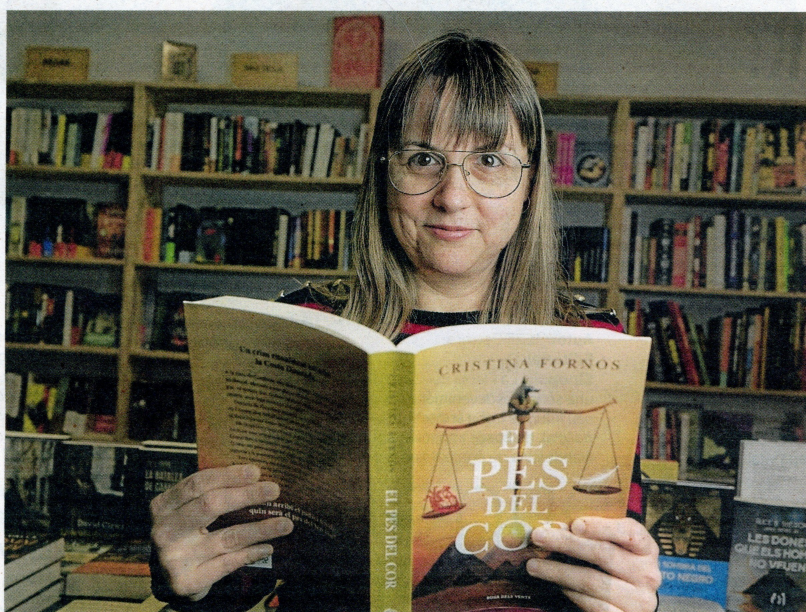
Escornalbou sense Toda.

Tinc un pseudo-Toda, és molt diferent i ho he volgut deixar clar perquè no té res a veure amb el personatge real.

Per què sempre es troben amb les sorpreses macabres els que surten a passejar amb els seus gossos?

Jo tinc una gossa que es diu Rita, que és com la de la novel·la, la que descobreix el pastís. Volia fer un començament potent, amb els cadàvers al primer capítol. A més a més, és un escenari del crim molt peculiar amb elements que remetien directament a la mitologia egípcia. La riera de Maspujols, al terme de Cambrils, una família que passeja, que va en bicicleta...

Què té a veure l'antic Egipte amb la Costa Daurada del segle XXI?

L'escriptora Cristina Fornós. FOTO: ÀNGEL ULLATE

“Vull que el lector es preguntí si els personatges, al judici final, mereixen passar al paradís. I ell mateix. Com s'ha portat ell?”

“Una de les coses que més satisfeta em deixa com a escriptora és posar el meu granet per donar a conèixer espais de les nostres comarques»

Evidentment, no tenen res a veure. És a dir, aquesta és la qüestió. Hi ha un element que el lector descobrirà i que no puc desvetllar, que vincula les tres línies temporals en-les quals està escrita. La meua idea inicial no era escriure sobre Egipte, però en documentar-me sobre Eduard Toda i veure que va ser el primer egiptòleg de l'Estat, vaig endinsar-me en aquesta cultura tan enigmàtica que, tot i que s'ha fet molta recerca, moltes excavacions i hi ha molta ciència al respecte, també hi ha una part una mica abstracta, una mica més desconeguda que potser per això genera aquest misteri i aquesta curiositat a tot-hom. El tema d'Egipte és enorme, molt ampli i vaig focalitzar-lo en la mitologia i en concret, en el judici i el mite d'Osiris.

Una d'aquestes línies és la nuclear de Vandellòs.

M'encaixava, per espai i per temps. Crec que l'accident de Van-

dellòs i encara és poc conegut. En aquella època se'n va amagar molt perquè s'havia fet tot malament. Després, amb el temps, hi ha hagut treballs fets per periodistes d'investigació.

Desconegut per als de fora.

Sí. Quan he presentat el llibre a Barcelona m'han trucat mitjans de fora de Catalunya, al·lucinen. Els sembla una cosa de ciència-ficció, gairebé. I em pregunten com és viure al costat d'una nuclear. És clar, en un radi de 30 quilòmetres d'on visc jo, que soc de Móra d'Ebre, tinc tres reactors. El meu pare va treballar a la central d'Ascó. Vull dir, per mi és una cosa quotidiana. Però hi ha gent a la qual li sobta molt i pel que fa a l'accident, hi ha qui pensa que m'ho he inventat a la novel·la.

Uns altres protagonistes són els advocats.

Està relacionat amb el judici d'Osiris. La novel·la parla d'un judici

moral, de quant pesa el teu cor. A mi el que em va sobtar és l'analogia amb el judici final del cristianisme. Els egipcis ja tenien un déu que decidia si passaves al paradís o deixaves d'existir. I en tota la novel·la, de fons, està aquest judici moral. El que vull és que el lector es preguntí si els personatges mereixen passar o no. I que s'interrogui ell mateix. És a dir, com s'ha portat ell o ella? En un hipotètic judici, quan pesin el seu cor, què succeirà?

I vostè com es porta amb Osiris? La tractarà bé?

Quan arribi el meu final, em deixarà passar al paradís perquè crec que m'he portat bé, que he sigut bona persona.

Els seus mossos i la periodista repeteixen.

Amb la primera novel·la ja vaig deixar la porta a que els personatges poguessin continuar. Bàsicament, l'inspector Sagi i la periodista, la Lara. I en l'àmbit literari formen un tàndem que funciona molt bé. Després, amb el contacte amb els lectors, he vist que han agradat molt, que se'ls estimen. Però en tot cas, és important que el lector sàpiga que no és imprescindible haver-te llegit la primera novel·la per a seguir la segona. Vull dir, són independents, es poden llegir per separat.

Podem parlar d'una sèrie?

M'ho diuen molt i hi ha gent que ja m'ho ha demanat. No tanco la porta a una tercera, ni de bon tros. És una cosa que es porta molt últimament, que funciona.

També és una manera de posar-nos al mapa, el Sud de Catalunya.

És una de les coses que més satisfeta em deixa com a escriptora. Posar el meu granet de sorra per a donar a conèixer espais de les nostres comarques. Perquè més avall de Barcelona també hi ha coses molt xules. De fet, hi ha moltíssima gent que va anar a visitar Escaladei després de llegir la primera novel·la i espero que ara, molt o poc, també s'animin amb Escornalbou.